

ЗМІСТ

ВСТУП	6	ЛАЯ АВРІЛЬ	66
ДОРОТЕЯ ЛАНГ	8	ДЖИЛЛІАН ВЕРІНГ	68
ІРВІНГ ПЕНН	10	АЛЕК СОТ	70
МАН РЕЙ	12	ІНТЕРВ'Ю: АЛЕК СОТ	72
ДЕВІД ГОКНІ	14	ДЖОН БАЛЬДЕССАРІ	76
АНСЕЛЬ АДАМС	16	ЛАРС ТУНБЙОРК	78
ГЕЛЛЕН ВАН МЕЙНЕ	18	РІЧАРД АВЕДОН	80
ДАЙДО МОРІЯМА	20	ВЕНДІ РЕД СТАР	82
ФЕЙ ҐОДВІН	22	ДАНА ЛІКСЕНБЕРГ	84
ОЛІВІЯ БІ	24	ЕДВАРД ВЕСТОН	86
ІНТЕРВ'Ю: ОЛІВІЯ БІ	26	РОНІ ГОРН	88
РАЛЬФ ҐІБСОН	30	РОН ДЖУД	90
СОЛ ЛАЙТЕР	32	ІНТЕРВ'Ю: РОН ДЖУД	92
ТОДД ГАЙДО	34	ВІК МУНІС	96
МЕЙЗІ КАЗІНС	36	ПЕНЕЛОПА АМБРІКО	98
РІЧАРД МІЗРАХ	38	РЮДЖІ МІЯМОТО	100
ТАСІТА ДІН	40	БІЛЛ ГЕНСОН	102
АМАЛІЯ УЛЬМАН	42	ЕЛВІН ЛЕНҐДОН КОБЕРН	104
ЕЛІСОН ДЖЕКСОН	44	ІШІУЧІ МІЯКО	106
ГАРЛІ ВІР	46	ЛІЄКО ШІҐА	108
ЕСТЕР ТАЙХМАНН	48	БРУМБЕРҐ І ЧАНАРІН	110
ІНТЕРВ'Ю: ЕСТЕР ТАЙХМАНН	50	ІНТЕРВ'Ю: БРУМБЕРҐ І ЧАНАРІН	112
ҐЕРРІ ВІНОҐРАНД	54	ЕДДІ АДАМС	116
ДЖЕЙСОН ФУЛФОРД	56	ДЖОАН ФОНТКУБЕРТА	118
ДЖЕЙМС ВЕЛЛІНҐ	58	ЧАРЛЬЗ ШІЛЕР	120
ЛІЗЕТТ МОДЕЛЬ	60	БРЕНДОН ЛАТТУ	122
ПОЛ ҐРЕМ	62	НОБУЙОШІ АРАКІ	124
ВІВІАН САССЕН	64	ВІЛЬЯМ ГЕНРІ ФОКС ТАЛБОТ	126
		ДОДАТКОВА ЛІТЕРАТУРА	128

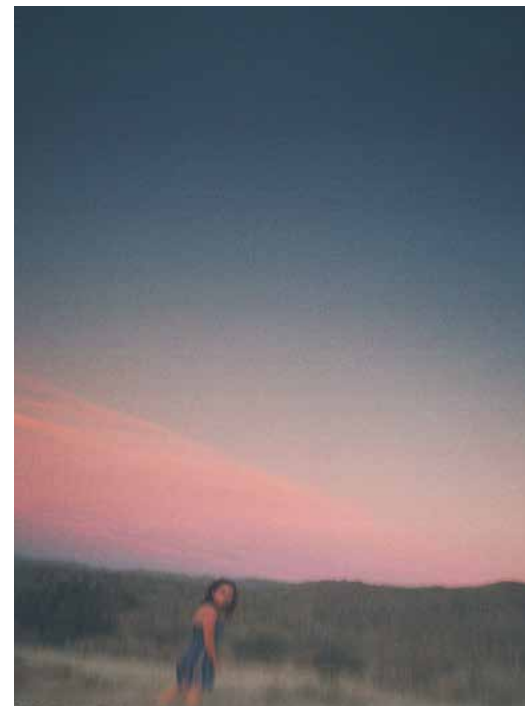
«Набагато важливіше знати, як сфотографувати, ніж, як користуватися фотоапаратом»

Олівія Бі

Народилася: 1994 / Країна: США / Жанр: Репортаж, фешн

Її валюта – краса недосконалості, сирість розмитості, туманність зернистості та енергія безладної композиції. На цьому візуальному порубіжжі між ясністю та плутаниною Олівія Бі фіксує емоційний спектр юності: усі ті злети й падіння, дух бродяжництва, муки душевного й фізичного дорослішання, які всі ми переживали в той чи інший момент.

Це людські якості, які важко передати фотографією, якщо все робити «правильно». Проблема, однак, полягає в тому, що камери – перфекціоністки. Усе в їхньому дизайні та функціях покликане допомогти користувачеві створювати «ідеальні фотографії», а нові технології постійно пропонують нам покращену якість зображень. Ось чому, як і багато фотографів-початківців, Бі воліє працювати з емоційністю плівки, а не з точністю цифри. Таким чином, вона добровільно йде на ризик і кидає виклик уваленню про те, що хороша фотографія має бути технічно бездоганною.

УГОРІ ЛІВОРУЧ:
Каліфорнійський міраж, 2015

УГОРІ ПРАВОРУЧ:
Золота лихоманка, 2014

ПРАВОРУЧ:
Вівторок, Ріпка й Ден, 2015

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

«Не те щоб мені було байдуже до змісту, але зміст – не єдине, чим фотографія набуває сенсу»

Джеймс Веллінг

Народився: 1951 / Країна: США / Жанр: Художня фотографія

Оскільки твір Джеймса Веллінга – фотографія, ми очікуємо побачити там щось конкретне. Ми не можемо не побачити лінію горизонту, що розділяє небо й землю. Судячи з жовтувато-зеленого та сливово-фіолетового кольорів, це, можливо, буйне тосканське поле при яскравому заході сонця. А той віхоть сірого – можливо, сонячні промені, що віддзеркалюються в далекому океані.

Фотографія Веллінга, по суті, не є фотографією чогось. Продукт світла, спроектованого через кольорові фільтри безпосередньо на світлочутливий папір, – це фотографія одиничного виробництва. Вона не виготовлена з негативу чи цифрового файлу, у ній немає застиглої миті, немає прямого сліду світу й об'єкта зйомки; вона позбавлена змісту. Хоча зафіксоване світло все ще її головний інгредієнт, тут Веллінг створює щось цілком абстрактне, що звільняє фотографію від її репрезентативних обов'язків і зв'язків із часом. Так він змушує нас переоцінити те, що ми звикли вимагати від фотографії, – предметність, і кидає виклик уявленню, що фотографія взагалі повинна бути «про» щось.

«Я полюбив фотографію,
бо це був привід ходити
всюди самому».

Без назви, із серії
«У пошуках кохання», 1996

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Я недавно читав інтерв'ю з фотографом Надавом Кандером, у якому він сказав, що «все краще володіє мовою Надава Кандера». Чи не могли б ви нам трохи розповісти про візуальну мову Алека Сота, як вона розвивалася і що на це вплинуло?

Я вважаю мовою саму фотографію. Як і будь-яка мова, вона має різні діалекти й акценти. Але так само, як письменник не повинен створювати нову письмову мову, фотограф не повинен створювати нову візуальну мову. Можливо, якимсь таким бажанням в мене й було, коли мені було 22, але я швидко зрозумів, що ця амбіція безглузда. Говорити власною мовою — це говорити тільки із собою. Я не витрачаю багато часу на аналізування власного діалекту й акценту. Замість того, щоб зосереджуватися на цьому, я просто намагаюся співати.

З погляду стилістики ви, здається, працюєте досить циклічно. Використання спалаху й чорно-білої гами в «У пошуках кохання» дуже відрізняється від природного освітлення й використання кольору у «Сні на березі Міссісіпі», але «Пісенник» знову нагадує «У пошуках кохання». Це означає, що досить важко точно сказати, як виглядає фотографія Алека Сота й чого очікувати далі. Є в цьому якась стратегія?

Фотографія нерозривно пов'язана з технологією. Тут без варіантів. Але мене не надто цікавить визначити окремих фотографів за тим, якою саме вони технологією користуються. У цьому плані я завжди заздрих кінешникам. Мартін Скорсезе може зняти щось на чорно-білу плівку або цифрову відеокамеру, і для більшості глядачів це має другорядне значення. Люди натомість пов'язують його фільми тематично (Нью-Йорк, мафія, маскуліність тощо). Я не впевнений, що колись таке буде й для фотографів, але мріяти ніхто не заборонить.

«Мої фотографії не сягають глибше поверхні. Вони взагалі не сягають глибше. Це інтерпретації того, що на поверхні»

Річард Аведон

Народився: 1923 / Країна: США / Жанр: Портрет, фешн

Сеанс завершився, Річард Аведон пакував речі, а Мерилін тихо відпочивала в кутку. Саме тоді Аведону вдалося побачити рідкісність, коли ця неперевершена виконавиця втратила пильність і позу. І хоча Мерилін побачила, що Аведон до неї наближається, вона не змінила пози й дала йому те, що він шукав – інтимний портрет, що відображає внутрішню вразливість дівчинки, яка опинилася у пастці дуже публічної персони. Але, як визнавав сам Аведон, намагатися вловити чи розкрити щось інше, окрім того, що лежить на поверхні, – пропаша справа.

Завдяки майстерній здатності використовувати нюанси того, що на поверхні, – вираз обличчя, мову тіла, волосся, одяг і світло, – Аведон створив припущення щодо душевного стану своєї моделі. Щодо публіки, то Аведон добре знав, що ми схильні інтерпретувати ці припущення як факти, що потім спокушає нас бачити те, чого немає на фотографії, те, чого там ніколи не може бути: ауру людини, її психіку чи навіть те, що діється в її душі.

Мерилін Монро, акторка,
Нью-Йорк, 6 травня, 1957

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>